

jézusi eszközökkel és módszerekkel többre és előbbre lehet jutni — a gyermeknevelés terén is —, mint durvasággal, veréssel. „Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyerekekre és ne bántsд őt!“ Neveld — s fegyelmezd, ha kell — jószóval, mely ha „megver“, akkor is békés fegyver. Ámen.

KOVÁCS ISTVÁN

„SZÖLJ EGY SZÖT...“

Lk 1, 42; 2, 51—52

Édes anyanyelvünk szóhasználatában is megnyilvánul a divat hatása. Megfigyelhető, hogy vannak szavaink, amelyek idővel „kimennek divatból“ — kikopnak, egyre ritkábban használjuk őket. Helyüket átveszik, illetve betöltik más, újabb, úgymond: divatosná lett, divatba jött szavak.

Nem is olyan régen a gyermekét szíve alatt hordozó nőt, a leendő anyát még „áldott állapotban levő“-nek neveztük. Ma már gyakrabban hallani a divatosná lett kifejezést: „terhes asszony“.

A szavak divatjának jelenségével talán csak az íróknak és hivatásos nyelvészeknek kellene foglalkozniuk, ha a divat jelenségei mögött nem lenne, nem húzódná meg mindig egy nagyon is figyelemreméltó magatartás és gondolkodásmód. Mert szavaink sok mindent elárulnak rólunk. Többet, mint gondolnánk. Tükörözik a mögöttük meghúzódó embert, annak érzés- és gondolatvilágát.

Áldott állapotnak nevezni azt, amikor az anya szíve alatt hordozza gyermekét: szép és megható kifejezés. Az igazi felfogás mindig gyermekáldásról beszél. A gyermeket áldásnak, Isten áldásának tekinti, tartja, mert hiszi azt, hogy a világon mindennek van célja, rendeltetése, betöltésre váró hivatása, amiért létezés adatott neki. A gyermek is valamilyen isteni terv csirája. Növekedésében, emberré formálódásában megvalósul egy isteni terv. A csirából kibontakozik és a kiteljesedés útjára lép az isteni célgondolat.

Amit Isten „gondol“ — az mindig jó. Az mindig áldás. Áldott minden gyermek, mert Isten küldötte, mert Isten elgondolt vele valamit.

Es „áldott vagy te az asszonyok között“ — mert áldott minden anya, minden anyává lett nő, akinek lelke megsejti és megéri ezt. Áldott állapotnak tekinti és érzi az anyaságot, mert szíve alatt hordozza Isten gondolatának egy csiráját, amelyben benne feszül a kiteljesedni kész isteni terv, hogy az életben áldás legyen. De örvend és boldog is az, aki áldott állapotnak tekinti és érzi anyagását, nemcsak mert Istentől kapott küldetést, magasztots hivatást lát benne, hanem mert szeretet-szolgálatával hozzájárulhat Isten teremtő elgondolásának megvalósulásához. Mert Isten munkatársa lehet valami jónak életrehívásában, áldássá teljesedésében. E felismerés önfelelt boldogságát juttatja kifejezésre a Szentírás szava: „Áldott vagy te az asszonyok között!“

— Az így kapott kép — Lk 1, 19 alapján — még ezzel egészül ki, illetve válik teljessé: „Mária pedig mindez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala.“

„Szívében forgatja“. A szív mindig az érzésre, az érzelemre utal. Ez esetben a szeretetre. Mert sok mindent kell az anyának „szívében forgatnia“ — sokszor még álmában is —, amíg szolgáló szeretete úgy rendezheti gyermeke dolgait, hogy az növekedjék „Isten és emberek előtt való kedvességben“, vagyis: áldás legyen. De még a gyermekkel vállalt — szükségszerű — gondok, terhek is megszépülnek a boldogan teljesített szeretet-szolgálatban.

Aki nem érzi mindezt, és nem érzi a gyermekben — s a gyermek által — kiteljesedni kívánó életáldást: terhességről beszél. A gyermeket s a vele való fáradozást: tehernek tartja. Önnön „áldott állapotát“ egyértelműen terhesnek érzi.

Az ilyen nő lelkileg vak. Vak, mert nem Isten küldöttét látja, nem áldást érez a gyermekben, akinek világrajövetelét nem várja, akitől — mint nem kívánt tehertől — legszívesebben szabadulni igyekezne. Vak, aki saját önzésének, kényelem-szeretetének szűk látókörén nem tud felülemelkedni.

Az ilyen nem is szereti a gyermekét. Áldozatot sem akar vállalni érte. Miért is tenné?! Csak gond, teher, akadály lenne önző, könnyelműen gondatlan, tékozló életének útjában. Az ilyen gondolkodású-magatartású nő esetében a gyermekkel vállalandó gondok, terhek: sohasem magasztosulnak önfeláldozó szeretet-szolgálatban megszépülő áldássá. Csak — terhek maradnak. S a legtöbbször az áldás is elmarad.

A keresztény ember számára — beleértve a gyermeknevelésben, gondozásban résztvevő apának is — a gyermek mindig Isten áldása. Ezért az igazi keresztény áldott állapotnak nevezi az anyaságot, áldott állapotnak érzi a gyermekkel megáldott életet, és boldogan vállalja — s szeretet-szolgálatával növeli — az áldást. Hogy a gyermek is növekedjen Isten és emberek előtt való kedvességben, áldássá legyen az életben, a „megtestesült öröm közöttünk“! (Victor Hugo) Ámen.

KOVÁCS ISTVÁN

VADGESZTENYE

Mt 18, 6

Mi lehet, mi lesz a gyermekem — ezzel a címmel jelent meg A Hét 1979-es évkönyve. Nagyon időszerűen, hisz a Nemzetközi Gyermekév azok felé fordította a figyelmet, akik nemcsak jelenünk szemefényei, de a jövő boldog ábrándjait melengető ígéret letéteményesei is: gyermekeink, ifjaink felé.

„... Én ha gyermekeket látok,
nem
azt veszem észre magamon
— szegény fejem —,